

VŠETKO, ČO O SEBE POVEDALA, JE LOŽ

ROSIE
WALSHOVÁ

LÁSKA

MÔJHO
ŽIVOTA

IKAR

LÁSKA MOJHO ŽIVOTA

ROSIE WALSH

**LÁSKA
MŮJHO
ŽIVOTA**

Preložila Denisa Jahičová

Rosie Walsh
The Love of my Love

Copyright © 2022 by Rosie Walsh Ltd.
Translation © 2022 by Denisa Jahičová
Jacket design by Lucy Kim
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8680-1

PRVÁ ČASŤ

Leo a Emma

PROLÓG

Kráčali sme na sever, od hlavnej časti pláže nás oddeľovali hnedé riasy a sčerené prílivové jazierka. Zvlnené more vyzeralo ako pole bielych hrebeňov, pár mrakov na oblohe sa rýchlo hnalo vpred a vrhalo na piesok špirálové tieň.

Bolo nám tu spolu vo dvojici dobre, užívali sme si chvíľu na prahu sveta, kde sa pevnina zvažovala do mora. Táto ríša nebola naša. Patrila morským hviezdiciam a prílipkám, sasankám a krabom pustovníkom. Nikto si nevšimnal našu spolupatričnosť, nikoho sme nezaujímal.

Chvíľu pršalo, a tak sme sedeli v búde ukrytej v dunách a jedli sendviče. V kúte sa hromadili kopy zaschnutého ovčieho trusu a dážď bubnoval po streche, akoby na nás niekto strieľal. Bolo to dokonalé útočisko. Miesto len pre nás.

Nenútene sme sa rozprávali a sledovali, ako sa na pláži pod nami striedajú poveternostné podmienky. V mojom srdci rástla nádej.

Na vzdialenom konci pláže sme krátko po našom piknikovom obede zbadali kostru kraba. Stredne veľký, mŕtvy, sám na brehu uprostred nánosov naplaveného dreva a vyschnutých špirál morských rias. Na bruchu mal prilepené úlomky škrupiny čienky, na bezvládnej anténe vybielený kúsok vlečnej siete a na tele a klepetách zvláštne žiarivo červené škvrny.

Unavená som sa posadila a dôkladne ho preskúmala. Na pancieri sa mu vynímali štyri výrazné ostne. Klepetá mal pokryté štetinami.

Pozrela som mu do bezduchých očí a predstavovala som si, odkiaľ mohol pricestovať. Dočítala som sa, že kraby preplávajú dlhé vzdialenosti na najrôznejších plavidlách – kusoch plastu, trsoch morských rias, dokonca aj na trupoch nákladných lodí pokrytých fúzonôžkami. Tento tvor mohol prísť až z Polynézie vzdialenej tisíce kilometrov a prežiť len preto, aby zomrel na pláži v grófstve Northumberland.

Mala by som si ho odpotiť. Moji učitelia budú vedieť určiť, o akého kraba ide.

Lenže keď som siahla do tašky po fotoaparát, zatmilo sa mi pred očami. Ako morská hmla sa na mňa zniesla malátnosť a musela som sa zhrbená prestať hýbať, kým neprejde.

„Nízky krvný tlak,“ poznamenala som, keď som sa konečne vystrela. „Trpím ním od detstva.“

Obrátili sme sa späť ku krabovi. Klesla som na všetky štyri a vyfotila ho z každého uhla.

Závrat sa vrátil, keď som odložila fotoaparát, hoci tentoraz ustupoval a prichádzal ako vlny. V chrbte sa mi začala zhromažďovať bolesť, ktorú sprevádzal temnejší, silnejší pocit v blízkosti rebier. Znovu som si klakla, ruky som si schovala do lona a hlava sa mi stále krútila.

Napočítala som do desať. Nad hlavou mi poletovali šepkané slová plné obáv, popretkávané strachom. Vietor zmenil smer.

Keď som konečne otvorila oči, na ruke som mala krv.

Pozorne som si ju obzrela. Bola to jednoznačne krv. Čerstvá, mokrá, na pravej dlani.

„To nič,“ počula som vlastný hlas. „Niet sa čoho báť.“

S rozbitím ďalšej vlny o breh ma zaplavila panika.

PRVÁ KAPITOLA

Leo

Ked' sa zobudí, často máva mokré mihalnice, akoby plávala v mori smutných snov. „Určite to súvisí iba so spánkom,“ vravievala vždy. „Nikdy ma netrápia nočné mory.“ Po bezodnom zívnutí si pretrie oči, vyklízne z postele a skontroluje, či je Ruby živá a dýcha. Je to zvyk, ktorého sa nedokázala zbaviť, hoci naša dcérka má už tri roky.

„Leo!“ povie, keď sa vráti. „Zobud' sa! Pobožkaj ma!“

Uplynie niekoľko chvíľ, kým sa mi podarí z pomaly sa pohybu-
júcich hlbín spánku precitnúť do nového dňa. Od východu sa šíri
úsvit vo svojich jantárových tieňoch a my sa v posteli pritúlime
k sebe. Emma hovorí takmer bez prestávky – hoci z času na čas
sa uprostred prúdu odmlčí a pobožká ma. O 6.45 skontrolujeme
Wikideaths, či niekto známy v noci nezomrel, a potom si o 7.00
prдне a zvalí ten zvuk na moped ženúci sa vonku po ulici.

Nepamätám si, ako ďaleko pokročil náš vzťah, keď to začala ro-
biť, asi nie dosť ďaleko. No už vtedy zrejme vedela, že sme sa ocitli
na rovnakej palube a možnosť, že doplávam späť na breh, je ešte
nepravdepodobnejšia, ako že mi narastú krídla a poletím tam.

Ak naša dcéra dovtedy nevlezie do našej postele, vlezíme my do
jej. V jej izbe sa v teplom vzduchu vznáša sladká vôňa a naše ranné
rozhovory o Kačke patria k najšťastnejším chvíľam, aké poznám.
Kačka, čo je hračka, ku ktorej sa dcérka celú noc túli, má za sebou
zakaždým neuveriteľné nočné dobrodružstvá.

Zvyčajne Ruby oblečiem ja, zatiaľ čo Emma „ide dolu pripraviť
raňajky“, hoci väčšinu dní odvedú jej pozornosť najnovšie údaje

o morskom živote zozbierané jej laboratóriom za poslednú noc, a sme to my s Ruby, kto sa postará o jedlo. Moja žena meškala štyridsať minút na našu svadbu, lebo sa zastavila, aby si vo svadobných šatách od fotila riu, prílivový prítok Restronguet Creeku. Nikoho okrem matrikára to neprekvapilo.

Emma je litorálna ekologička, čo znamená, že sa zaoberá mias-
tami a živočíchmi pobrežného pásma, ktoré je počas prílivu
zaplavené vodou a počas odlivu suché. Najzázračnejší a naj-
vzrušujúcejší ekosystém na zemi, tvrdí. Skalné jazierka pri mori
skúma od detstva, má to v krvi. Jej hlavným výskumným zá-
ujmom sú kraby, ale pokojne vás môžem ubezpečiť, že jej záleží
na väčšine kôrovcov. Práve teraz má v práci v špeciálnych nádr-
žiach s morskou vodou hrbu malých chlapíkov s latinským názvom
Hemigrapsus takanoi. Viem, že ide o útočný druh a že Emma sa
zaoberá nejakou špecifickou morfológiou, ktorou si trápí hlavu
už roky, ale viac moja hlava nepoberie. Priemerný človek rozumie
menej ako tretine slov, ktoré používajú biológovia, a ocitnúť sa
v ich partii na večierku je hotová nočná mora.

Emma spieva Johnovi Keatsovi, keď dnes ráno s Ruby zídeme
do kuchyne, slnko sa jagá na pracovných plochách a naše cereálie
tvrdnú v miskách. Na jej notebooku so stránkou plnou slov
a klukatých čiar, nad ktorými zastáva rozum, hrá skladba s ná-
zvom *Killermuffin*. Keď sme zachránili Johna Keatsa zo psie-
ho útulku, upozornili nás, že pri nízkej hlasitosti mu upokojuje
nervy jedine jungle, elektronická tanečná hudba s prvkami hip-
hopu, reggae a hardcore, a tak sa stala zvukovou kulisou nášho
života. Už som si na ňu zvykol, ale chvíľu to trvalo.

Stojím vo dverách s Ruby vysadenou na svojom boku a sledu-
jem manželku, ako neľubozvučne spieva psovi. Napriek množ-
stvu hudobníkov v jej rodokmeni nie je Emma schopná zaspie-
vať čisto ani *Veľa šťastia, zdravia*, ale to ju nikdy neodradilo. Je to
jedna z mnohých vecí, ktoré na svojej žene milujem.

Keď nás zbadá, pritancuje k nám a stále príšerne zavýja. „Mojí oblúbenci,“ pozdraví nás, oboch nás pobožká a vytrhne mi Ruby z náručia. Zakrúži s našou dcérou po kuchyni a príšerný spev je čoraz hlasnejší.

Ruby vie, že mama je chorá, videla, ako jej vypadali vlasy pre špeciálne lieky, ktoré dostáva v nemocnici, ale myslí si, že jej je už lepšie. Pravda je, že to nevieme. Emma včera absolvovala pozitronovú tomografiu po liečbe a na budúci týždeň máme dohodnuté stretnutie, na ktorom s lekárom skonzultuje výsledky. Dúfame, no máme strach. Ani jeden z nás dobre nespí.

Po krátkom tanci s mamou, keď im Kačka víri okolo hláv, sa Ruby vymaní zo zovretia a ide si vybaviť neodkladné záležitosti.

„Vráť sa!“ zvolá Emma. „Chcem sa s tebou pomazať!“

„Mám veľa roboty,“ s lútosťou odvetí Ruby. Potom šeptom pozdraví rastlinku, ktorú jej zverili v škôlke. „Dám ti napiť.“

„Niečo nové?“ prehodím a kývnem bradou k počítaču. Emma pred niekoľkými rokmi moderovala reláciu o divokej prírode na BBC a naďalej dostáva správy od čudných chlapov, hoci odvtedy sa v televízii neobjavila. Nedávno však odvysielali reprízu, v dôsledku čoho sa počet správ opäť zvýšil. Zvyčajne sa na nich schuti zasmejeme, ale včera večer priznala, že v poslednom čase dostala niekoľko znepokojivých.

„Dve správy. Jedna krotká, druhá menej. Zablokovala som si ho.“

Pozorne ju sledujem, ako nám plní poháre vodou, ale nezdá sa, že by sa tým trápila. Je fér vyhlásiť, že mi tie správy prekážajú oveľa viac než jej. Presviedčal som ju, aby si zrušila verejný profil na facebooku, ale nechce. Ľudia tam zrejme stále zdieľajú príspevky o divokej zveri, na ktorú natrafili vonku, a ona nie je ochotná prísť o tento zdroj informácií „len kvôli niekoľkým osamelým mužom“.

Dúfam, že sú iba osamelí.

„Páči sa mi tvoj článok o Kennethovi Delwychovi,“ poznamená Emma a nespúšťa oči z Ruby, ktorá lezie s polievacou krlhou k umývadlu. Noviny, pre ktoré pracujem, ležia na stole otvorené na strane s nekrológmi.

Podídem k Johnovi Keatsovi, prejdem mu prstom po ovisnutom hodvábnom uchu a čakám na *ale*. Pes páchne granulami a oškvŕknutou srstou po nedávnej kolízii so žehličkou.

„Ale?“ nadhodím.

Stuhne, pristihnutá pri čine. „Žiadne ale.“

„Ach, Emma. Netrep.“

Po chvíli sa zasmieje. „Fajn. Páči sa mi, ale ten o kňažke je skutočný trháč. Hej, Ruby, tolko vody stačí.“

John Keats si zhlboka odfúkne, keď sa nakloním nad noviny a študujem svoje príspevky. Kenneth Delwych, člen Snemovne lordov preslávený legendárnymi orgiami, ktoré organizoval vo svojom vinohrade v Sussexe, sa delí o stránku nekrológov s navigátorom bombardovacieho letectva a kňažkou, ktorá minulý víkend dostala infarkt na svadobnom obrade. „Najlepšie píšeš, keď nič neprikrášľuješ,“ dodá Emma a vloží chlieb do hriankovača. „Ten herec minulý týždeň – ten Škót, ako sa len volal? Ruby, prosím ťa, neutop tú rastlinku...“

„David Baillie?“

„David Baillie. Áno. To bola dokonalosť.“

Znovu si prečítam svoje slová o Kennethovi Delwychovi, zatiaľ čo sa Emma snaží zabrániť dcére v nevyhnutnom preliatí rastliny. Samozrejme, má pravdu. Oveľa kratší nekrológ o kňažke sa číta neporovnateľne lepšie.

Nanešťastie, Emma má často pravdu. Môj šéfredaktor, ktorého podozrievam, že je do mojej ženy úplne paf, často vtipkuje, že ma vyhodí a zamestná ju, ak sa niekedy rozhodne skončiť s morskou biológiou. Celkom ma to uráža, lebo ak si potajomky neprečítal jej vedecké články, došiel k tomuto úsudku iba na základe jedného príspevku, ktorý Emma napísala pre *Huffington Post*.

Emma je výskumná pracovníčka v Marine Biological Association v Plymouthu, čo jej zaberá dva dni v týždni, a potom sa vracia k nám do Londýna, kde na University College učí predmet o ochrane ústí riek. Je výborná spisovateľka, často máva lepšiu intuíciu ako ja a naozaj ju baví prezeráť si Wikideaths, ale to skôr súvisí s jej záľubou v čítaní dobrých príbehov než so záujmom

obrať ma o prácu. Keď som sa uchádzal o miesto zástupcu šéfredaktora nekrológov proti akémusi bezohľadne ambicióznemu decku, Emma sa ponúkla, že mi zoženie toxín štvorzubca, aby som ho zabil, a nie som si istý, či žartovala. Nemyslím si však, že by mala v úmysle zmocniť sa môjho miesta.

Ruby a John Keats vyjdú do záhrady, kam dopadajú cez medzery v korune susedovho platanu slnečné lúče a sfarbujú náš maličký trávnik dozlata. Cez dvere sa do domu valia vône skorého mestského leta, ešte stále svieža tráva, zemolez, rozohrievajúci sa asfalt.

Znovu zalejem cereálie, zatiaľ čo pes pobehuje okolo nášho rybníka a šteká. Momentálne je plný malých žubrienok, čo sa mu zdá neprijateľné. „John Keats, stíchneš, prosím ťa?“ zakričí naňho Emma odo dverí. Pes si ju nevšímá. „Máme susedov.“

„JOHN!“ zvolá Ruby. „MÁME SUSEDY!“

„Ticho, Ruby...“

Nájdem lyžice a odnesiem naše raňajky do záhrady.

„Prepáč,“ Emma mi podrží dvere. „Za moje nevyžiadané názory na tvoju prácu. Musím ti liezť na nervy.“

„To áno.“ Sadáme si k záhradnému stolu, ktorý je ešte orosený. „Väčšinou si však zdvorilá. Hlavný problém tkvie v tom, že často mávaš pravdu.“

Usmeje sa. „Myslím, že si skvelý novinár, Leo. Čítam tvoje nekrológy, skôr ako si ráno otvorím pracovné e-maily. Som na ne veľmi hrdá.“

„Hm.“ Sledujem Ruby, zatúlala sa až príliš blízko k rybníku.

„Naozaj! Písanie je jednou z tvojich najsexi predností.“

„Ach, Emma, prestaň.“

Manželka si k ústam zdvihne lyžičku cereálií. „Nežartujem. Si najlepší spisovateľ pri tomto stole. Bodka.“

Premôžu ma rozpaky, no neubránim sa žiarivému úsmevu. „Ďakujem,“ odvetím nakoniec, lebo viem, že to myslí vážne, „no stále mi lezieš na nervy.“

Vzdychne. „Viem.“

„Z mnohých dôvodov,“ dodám a ona sa schuti zasmee. „Máš priveľa názorov na priveľa vecí.“

Načiahne sa cez stôl, stisne mi palec a vyhlási, že mňa má aj tak zo všetkého najradšej. Pristihnem sa, že sa tiež chechcem – toto je náš rytmus. Toto sme my. Sme svoji už sedem rokov, pár tvoríme takmer desať. Dokonale ju poznám.

Myslím, že to bol Kennedy, kto povedal, že ľudia sú spätí s oceánom – že keď sa k nemu vraciame, či už kvôli športu, oddychu alebo niečomu podobnému, vraciame sa na miesto, odkiaľ sme vzišli. Takisto vnímam nás. Byť nablízku svojej manželke Emme znamená vrátiť sa k zdroju.

Takže keď sa v dňoch nasledujúcich po tomto ráne – po tomto nevinnom, všednom ráne so psom, žubrienkami, s kávou a mŕtvou kňažkou – dozviem, že o svojej žene v skutočnosti neviem vôbec nič, zlomí ma to.

DRUHÁ KAPITOLA

Emma

O týždeň

Bude to okej,“ opakujem do tmy našej spálne. Stratila som „pojem o čase. Hodiny splynuli, stekajú jedna do druhej, a keď Leo neodpovedá, uvedomím si, že ani nie je v posteli. Musela som zaspať.

Skontrolujem hodinky: 3.47 nadránom. Konečne nastáva deň, keď ma čaká stretnutie s lekárom v nemocnici.

Čakám, že do ticha sa rozľahne zvuk spláchnutého záchoda a kakofónia vízgajúcich podlahových dosiek, ale nič také neprichádza. Leo je takmer určite na prízemí a vyžiera čosi v žltej žiare otvorenej chladničky. Pravdepodobne núdzový prídelský šunkový. Prisľúbil, že ak moja chemoterapia nezaberie, stane sa vegánom a tak ma podporí. Po svojej diagnóze pred štyrmi rokmi som sa začala stravovať vegánsky, hoci odvtedy sa viackrát stalo, že som si dopriala čedar priamo z balenia na parkovisku pred obchodom Sainsbury's v Camdene.

Vstanem z postele. Pred Leom som sa v posteli s nikým neobjímala, ale keď tu nie je, môjmu telu to chýba.

Nie je na záchode, a tak zídem do kuchyne. Ako zostupujem po schodoch, prechádzam rukou po stene, zhrubnutej a hrboľatej po desaťročiach náteru na nátere. Popod nos si pospevujem *I'm a Survivor*.

Miniem vysokú vežu z kníh. Navrchu tróni smaltovaná miska s vecami, ktoré nikdy nepoužívame – kľúče od neznámych zámok, kancelárske sponky, úsporné balenie lepiacej pásky. Leo zakaždým posunie hromadu do stredu chodby, aby ma prinútil niečo s ňou urobiť, a ja ju zas presúvam naspäť. Riešením je postaviť viac políc, ale ja sa v tom nevyznám.

Problém tkvie v tom, že ani Leo sa v policiach nevyzná, takže sme uviazli na mŕtvom bode.

„Leo?“ zašepkám.

Nič. Len takmer teatrálné vírzenie schodiska, ktoré pestúcky považujú za také znepokojujúce, že sa žiadna z nich už nikdy nevráti.

Tento dom som zdedila po starej mame. Okrem toho, že bola poslankyňou Dolnej snemovne a amatérskou huslistkou, stala sa stredne nebezpečnou zberateľkou, iným slovom škrečkom, a posledných desať rokov svojho života z domu v podstate nič nevyhodila. Leo hovorí, že vykazujem všetky známky toho, že som túto chorobu zdedila, a moja terapeutka s ním znepokojene súhlasí. *Keď človek zažije viac straty, než je únosné, hovorí, držíme sa všetkého, čo máme.*

Dom je súčasťou malej georgiánskej radovej zástavby v uličke navrchu Heath Street, kde sa končí obytná oblasť Hampstead Village a ustupuje nádhernému zvlnenému vresovisku. Rozpadá sa, je neskutočne stiesnený a, pravdupovediac, keby sme ho predali, pravdepodobne by sme zaň dostali slušnú kôpku peňazí, ale tieto štyri steny sú neoddeliteľnou súčasťou môjho príbehu, môjho boja o prežitie, takže by som sa nikdy neprinútila odísť.

Minulý týždeň mi Leo ukázal priestranný dom v štvrti Tufnell Park – stál v radovej zástavbe a mal tri spálne. „Pozri sa na veľkosť tých izieb!“ zašepkal a tvár mu zažiarila nádejou. „Mali by sme izbu pre hostí! Záchod na prízemí!“

Mrzí ma to, no čo sa dá robiť? Vari mám predať jediné útočisko, kde sa cítim bezpečne, a vymeniť ho za záchod na prízemí?

Leo nie je v kuchyni. Nie je ani v našej malej pracovni, čo je úľava. Chvíľu som uvažovala, že sa tam skrýva a píše mi nekrológ, aj keď som ešte nezomrela. Čosi také by som nezniesla. Každé noviny na svete majú zásobu vopred napísaných nekrológov o celebritách: redaktori nekrológov totiž žijú v strachu, že ich zastihne úmrtie nejakej významnej osobnosti nepripravených. Nie som žiadna celebrita, no nekrológ v jeho novinách by som si pravdepodobne zaslúžila.

Stále si spievam *I'm a Survivor* a skúsím nazrieť do malej jedálne, hoci tam ani jeden z nás nikdy nechodí. Je prakticky nepoužiteľná, plná babkiných roztržito poukladaných harabúrd a starých husľových nôt. Prisľúbila som Leovi, že v nej urobím poriadok, len čo oznámujem tohtoročné magisterské práce.

„Leo?“ Môj hlas znie presne tak ako vždy. Nie je v ňom ani stopa po rakovine. Predstavujem si, ako mi telom ako lacné víno koluje možnosť vytvorenia zhubného nádoru, ale nepripadá mi to reálne.

Potom sa z ničoho nič vynorí strach: čo ak zmizla aj Ruby? Vybehnem na poschodie tak rýchlo, až zakopnem a dopadnem na ruky, no dcérka je v posteli.

Samozrejme, že je. Samozrejme, že dýcha.

Hľadám Lea v zapratanej technickej miestnosti, skontrolujem aj padacie dvierka na našu nebezpečnú strešnú terasu. Nikde ani stopy.

Z úzkosti mi naskočí husia koža. Čo ak jedného z tých čudákov na internete už nebaví, že ignorujem jeho správy, a rozhodol sa potrestať za to môjho manžela?

Absurdné, hovorím si v duchu, ale tá myšlienka ma úplne posadne. Predstavím si Lea, ako otvára dvere a vzápätí ho ktosi zrazí na zem. Lea, ako vypúšťa Johna Keatsa von, a nejaký osamelý maniak, ktorý si myslí, že mu patrí, lebo sa mu páči, keď sa v televízore rozprávam s potápkami, ho dobije na smrť.

Samozrejme, nie je to až také zlé, ale rozhodne je to horšie, než dávam najavo. Niektorí z mojich „obdivovateľov“ sa hnevajú, keď neodpovedám. Všetkých blokujem, no niektorí si jednoducho vytvoria nové profily, aby sa mohli vrátiť a viac na mňa nakričať. Dlho sa mi darilo odbíjať ich, ale v poslednom čase som dosiahla svoje hranice. Nie som vystrašená, iba toho mám plné zuby.

Keď už sme pritom, nemôžem sa zbaviť podozrenia, že keď som minulý týždeň odchádzala z laboratória v Plymouthe, ktosi na mňa čakal. Na trávnom kopčeku vedľa príjazdovej cesty sedel muž – nebolo by na ňom nič nezvyčajné, keby nesedel chrbtom k moru. Kto sa ide počas slnečného popoludnia pozeráť na súkromnú príjazdovú cestu, keď má za sebou dokonalý výhľad

na iskrivý záliv Plymouth Sound? Okrem toho sa mi veľmi nepozdávalo, ako si stiahol bejzbalovú čapicu do tváre, keď som vykročila po príjazdovej ceste, a odvracal sa, keď som ho míňala.

Asi za tým nič nebolo, no nepáčilo sa mi to.

Sadnem si na posteľ a snažím sa sústrediť. Momentálne je mojou prioritou nájsť svojho nezvestného manžela.

Skontrolujem si textové správy. Veľmi zriedkavo, ak zomrie ktosi mimoriadne dôležitý, musí Leo zapnúť notebook uprostred noci. Možno sa stalo niečo významné – žeby zomrela kráľovná alebo premiér? Čo ak musel odísť do práce?

V mobile od neho nenájdem nijaké správy. Mám otvorený google, lebo kým som zaspala, vyhľadala som si muža, ktorého by som nemala hľadať.

Leo?

Spomienka na ranný telefonát do mňa opäť presiakne ako záplavová voda popod dvere. *Chcem sa s tebou len porozprávať*, povedal na konci. *Stretni sa so mnou. Zoči-voči.*

Len čo to vyslovil, zložila som.

„Leo?“ zašepkám. Nič. „Leo!“ zopakujem, tentoraz hlasnejšie. „Stále môžem mať rakovinu! Teraz ma nemôžeš opustiť!“

Po chvíli ticha dodám: „Lúbim ťa. Kde si?“

Žiadna odpoveď. Ten muž úplne zmizol.

Nakoniec ho nájdem v záhradnej kôlni. Asi pred piatimi rokmi sa tak rozzúrnil nad stavom nášho domu, že som zaplatila údržbárovi, aby vyprázdnil kôľňu. Zaizolovali sme ju a cez záhradu sme natiahli elektrinu, takže Leo tam môže pracovať v každom počasí, keď chce. Zariadila som ju pohovkou, kobercom a policou na knihy a sľúbila som, že tam nikdy neprenesiem žiadne veci „na triedenie“. Leo si kôľňu ihneď oblúbil a vzápätí na ňu zabudol.

Teraz však sedí vnútri a vykašľáva cigaretový dym.

„Leo.“ Zastanem vo dverách. „Čo robíš?“

Vyzera zahanbene. „Dávam si cigaretu pre prípad núdze.“ Vedľa

neho leží surovo roztrhnutá škatuľka cigariet. Neďaleko si všimnem dlhé plastové zariadenie, ktoré používame na zapálenie plynového sporáka.

Pes, ktorý ma nasledoval von, pozrie na Lea, potom na mňa, akoby chcel povedať: *ale veď on nefajčí*. „Ale veď ty nefajčíš,“ vyhlásim.

„Viem.“ Zdvihne zapalovač na sporák a stisne tlačidlo. Tvár, unavenú a vystrašenú, mu ožiari oranžovomodrý plameň, a hoci mi tento výjav láme srdce, zistím, že sa smejem. Môj manžel v kôlni bafká cigaretu na prípad núdze, ktorú si zapálil niečím, čo vyzerá ako domáca verzia spájkovacej lampy.

„Nesmej sa mi,“ okríkne ma, hoci aj jemu ujde z úst chichot. „Bojím sa.“

Zmlknem. Počas svojej choroby som o tomto často premýšľala – o možnosti, že zomriem a opustím tak človeka, ktorého z emocionálnej stránky formovala celý život práve strata. Samozrejme, bojím sa aj o seba a pomyselný smútok za Ruby sa doslova nedá zniesť, ale v mnohých ohľadoch sa najviac strachujem práve o Lea. Myslím, že väčšina ľudí vníma môjho manžela ako tichého, sebavedomého, dôvtipného, inteligentného muža, no to je iba vrchná vrstva.

Naša malá rodina je v jeho živote prvým útočiskom, kde skutočne cíti, že tam patrí.

„Ach, Leo...“ vzdychnem. „Drahý, nemohol by si si radšej dať whisky?“

Pokrúti hlavou. „Sľúbil som ti, že sa vzdám alkoholu. Som muž, ktorý dodrží slovo.“

Sadnem si vedľa neho na pohovku, zdvihne sa z nej malý obláčik prachu, a držím ho za ruku, kým sa mi priznáva, že vzal Johna Keatsa do obchodu s nepretržitou prevádzkou a kúpil si cigarety. Okrem nich si kúpil aj čokoládu, ktorá neobsahuje nijaké mliečne zložky.

„Bola nechutná,“ pošťazuje sa nešťastne.

Zavesím sa doňho. Jeho úbohé telo je vzpriamené, akoby pripravené na útok. „Ešte sa nemusíš vzdať alkoholu,“ hovorím

mu. „Ani mäsa či mliečnych výrobkov.“ Vlasý mu stoja do všetkých strán. Pod očami má hlboké vrásky a potrebuje sa oholiť, ale aj tak je nádherný.

Sledujem ho a želám si prísť na spôsob, ktorým by som mu vyjadrila, ako hlboko, ako úplne ho ľúbim. Ako ho chcem ochrániť pred tým, čo by sa mi mohlo stať.

John Keats sa usadí k Leovým nohám a hundre si popod fúzy.

„Budem okej,“ ubezpečím ho. „Zajtra pôjdeme na stretnutie s doktorom Moruom, ten mi povie, že všetko je v norme, a ty tam budeš sedieť a mlčky ho obviňovať, že ma tajne miluje...“

„... lebo ťa miluje.“

„Nemiluje. V každom prípade, ubezpečí nás, že rakovina je preč a že môžeme ďalej spokojne žiť. Pôjdeme vyzdvihnúť Ruby zo škôlky, vezmeme ju na hojdačku, prideme domov, uložíme ju do postele a potom si dáme večeru, víno a možno sex. Čakajú nás samé dobré veci.“

Ticho. „Možno dokonca upracem,“ dodám. „Hoci s nadšením by sa to nemalo preháňať.“

Znovu štukne zapalovačom na sporák a pozrie mi do tváre. Pohladkám ho prstom po líci a on si ma k sebe pritiahne.

„Mrzí ma to,“ šepne. „Čo sa týka zajtrajška, cítil som sa celkom seabedome, ale potom si odišla spať a ja som jednoducho...“ Nedopovie. „Bolo by odo mňa nesprávne uchýliť sa ku konzumácii mliečnych výrobkov alebo whisky,“ dodá nakoniec. „Sľúbil som ti, že sa ich ani nedotknem.“

„Radšej vegánska čokoláda a nikotín,“ súhlasím. „Sľúbil si, že sa zriekneš alkoholu a niektorých potravín, len ak nám lekár zajtra oznámi zlé správy. Znamená to, že vieš niečo, čo ja nie?“

Pokrúti hlavou a letmo sa usmeje. „Nie, Emma, neznamená. Znamená to, že som chcel... Nevieť. Uctíť si ťa.“

Chvíľu si ma premeriava, potom ma pobozká. Smrdí cigaretovým dymom, ale tu, v chladnej kôlni, s našou budúcnosťou zašifrovanou v kartotéke štátnej zdravotnej starostlivosti mi to vôbec neprekáža. Môj manžel je majster v bozkávaní. Už sme spolu desať rokov a stále mi pri jeho bozkoch naskakujú zimomriavky.